

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.I.20.157/2025/5.

A felperes: Felperes1 (cím2, levelezési cím: cím3)

A felperes képviselője: ügyvéd neve pártfogó ügyvéd (cím6)

Az alperesek: Alperes1 (cím1) I. rendű

Alperes2 önálló bírósági végrehajtó

(cím4) II. rendű

Az I. r. alperes képviselője: Kőrösi és Kardos Ügyvédi Iroda

(cím8, ügyintéző ügyvéd: dr. Kardos Dániel György)

A II. r. alperes képviselője: Dr. Csillag és Dr. Marton Ügyvédi Iroda

(cím7, ügyintéző ügyvéd: dr. Marton Zsombor)

A per tárgya: személyiségi jog védelme

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék 4.P.20.908/2024/43.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 78.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. r. alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli. A feljegyzett 96.000 (kilencvenhatezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Városi Bíróság a közjegyző neve1 közjegyző Kjó.669/2003. számú közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződése alapján végrehajtási záradékot állított ki 2008. március 25. napján a felperessel és a felperes házastársával, Felperes1nével szemben ügyszám3 és ügyszám2 számokon.

[2] A végrehajtást a II. r. alperes jogelődje, végrehajtó neve1 önálló bírósági végrehajtó, majd a II. r. alperes foganatosította/foganatosítja, a felperes esetében a ügyszám4, házastársa vonatkozásában ügyszám5 számon.

[3] A felperes és Felperes1né 2006-ig élt házasságban. A házasság felbontásának tényéről a felperes a II. r. alperest 2017. augusztus 6. napján tájékoztatta.

[4] A végrehajtási eljárásban ingatlan árverésre került sor. A II. r. alperes a 171. és 183. sorszámú ingatlanárverési jegyzőkönyveket 2020. július 16-án és 2020. szeptember 29-én ajánlott küldeményként adta fel a felperes részére a cím10. szám alatti címére. Az ingatlanban a felperes 2004. október 27-től 2023. december 21-ig bejelentett lakóhellyel rendelkezett. A küldeményeket az I. r. alperes a Felperes1nének szolgáltatta ki, aki az átvételi igazolásokon meghatalmazottként került megjelölésre

[5] A felperes az I. r. alperestől 2015. október 10-én utánküldési szolgáltatást rendelt meg: a cím2 szám alatti címre érkező küldemények továbbküldését kérte a cím10. szám alatti ingatlanra. Az utánküldési megbízás 2015. december 31. napjáig szólt.

[6] A felperes mind a 171., mind a 183. számú árverési jegyzőkönyveket végrehajtási kifogással támadta meg a végrehajtást foganatosító Veszprémi Járásbíróságnál. A bíróság mindkét végrehajtási kifogást jogerősen elutasította.

[7] A felperes 2023. október 16-án keresetet indított az I. r. alperessel szemben a kézbesítés szabálytalanságának megállapítása iránt a Veszprémi Járásbíróságon. A Veszprémi Járásbíróság 3.P.21.438/2023/10/I. számon meghozott ítéletével a keresetet elutasította. Az ítéletet a felperes fellebbezése folytán eljáró Veszprémi Törvényszék 2.Pf.20.444/2024/5. számú végzésével hatályon kívül helyezte, az eljárást megszüntette, egyúttal elrendelte az ügy iratainak áttételét a Veszprémi Törvényszékre, mint elsőfokú bíróságra.

[8] Az áttételt követően folytatódó perben a felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az ragszám1 és ragszám2 ragszámú hivatalos iratokat (172. és 183. sz. árverési jegyzőkönyvek) az I. r. alperes szabálytalanul kézbesítette Felpereslné részére, és emiatt a II. r. alperes szabálytalanul folytatta a végrehajtási eljárást, megsértve ezzel jóhírnévhez és személyes adatok védelméhez való jogát.

[9] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ára, 2:43. § d) és e) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére és 2:51. § (1) bekezdésére alapította.

[10] Arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes azzal, hogy volt házastársa részére kézbesítette az iratokat megsértette a postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény (a továbbiakban: Postatörvény) 41. § (3) bekezdését, valamint a postai szolgáltatások nyújtásának és hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételéről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételeken szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 22. § (3) bekezdésében és a postai szolgáltatások általános szerződési feltételeinek 6.4.1. pont 2. alpontjának 6.5. pontjában foglaltakat is. Előadta, hogy a házasság megszűnésére tekintettel Felpereslné már nem volt jogosult hozzátartozóként a postai küldemények átvételére, és neki arra meghatalmazást sem adott, ezért Felpereslné jogosulatlan átvető. Így olyan személyhez kerültek személyes adatai, aki azok megismerésére nem volt jogosult, ekként sérült a személyes adatokhoz fűződő joga. Illetéktelen személy által a végrehajtási iratok megismerése jóhírnévhez való jogát is sérti.

[11] Azt is állította, hogy a 2015. október 10-én adott utánküldési megbízáson átvételre jogosultként nem került feltüntetésre Felpereslné, emiatt az utánküldési megbízásban érintett cím10. szám alatti címen az iratokat kizárólag az ő kezéhez lehetett volna kiszolgáltatni.

[12] A II. r. alperes vonatkozásában azt sérelmezte, hogy nem észlelte a jogosulatlan személy részére történt kézbesítést, mely mulasztásával szintén megvalósította a személyes adatok védelméhez fűződő és jóhírnévhez való joga sérelmét. Azt is kifogásolta, hogy a II. r. alperes téves ügyszámmal állította ki az árverési jegyzőkönyveket.

[13] Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

[14] Az I. r. alperes nem vitatta, hogy a két küldeményt Felpereslné részére kézbesítette, és azt sem, hogy Felpereslné nem rendelkezett meghatalmazással a küldemények átvételére. Állította, hogy az átvétel jogcíme tévesen került feltüntetésre a tértivevényeken, ténylegesen helyettes átvető volt Felpereslné. Az I. r. alperes e körben arra utalt, hogy a felperes a házasság felbontását számára nem jelentette be, ekként nem volt tudomása arról, hogy Felpereslné házastársként nem jogosult az iratok átvételére. Előadta, hogy a Korm. rendelet 16. § (2) és (3) bekezdése alapján a házastárs helyettes átvetőnek minősül, ekként részre szabályszerű volt a kézbesítés.

[15] Kérte annak figyelembevételét, hogy a Postatörvény 44. § (4) bekezdése és 51. § (2) és (6) bekezdései alapján a vele szemben érvényesített igény elévült, és azt is, hogy a 44. § (4) bekezdés alapján nem érvényesíthetők vele szemben a személyiségi jogok megsértésének felróhatóságtól független szankciói sem.

[16] A II. r. alperes azzal érvelt, hogy a felperes a végrehajtási eljárásban igénybe vette jogorvoslati jogát: végrehajtási kifogással élt mindkét jegyzőkönyv vonatkozásában. Arra is hivatkozott, hogy a végrehajtási eljárásban a felperes nem terjesztett elő kézbesítési kifogást, és ennek pótlására nem élhet a személyiségi jogvédelem eszközeivel. Azt is állította, hogy a végrehajtás elrendeléséhez képest az igényérvényesítésig öt év eltelt, ezért a végrehajtási eljárás lefolytatásából eredő kárigények már elévültek.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseteket elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. r. alperesnek 99.060 forint, a II. r. alperesnek 635.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli, Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli. A feljegyzett a feljegyzett eljárási illeték pedig az állam terhén marad.

[18] Ítéletének indokolásában az I. r. alperessel szembeni kereset kapcsán rögzítette, hogy az I. r. alperes nem vitatta, a felperesnek címzett két árverési jegyzőkönyvet a meghatalmazással nem rendelkező és hozzátartozónak sem minősülő Felpereslné részére kézbesítette. Ez alapján megállapította, hogy a postai küldemények kiszolgáltatása nem jogosult átvevő részére történt. Kiemelte, hogy az, hogy az I. r. alperes ezt a tényt felismerhette-e vagy sem, a felróhatóság körébe tartozó kérdés, de a felperes a személyiségi jogsértés objektív szankciójának (jogsértés megállapítása) alkalmazását kérte, ezért a felróhatósága vizsgálatára nem kerülhetett sor. Kifejtette, hogy a felróhatóságtól független szankció alkalmazásának is feltétele azonban a személyiségi jogsértés, mint eredmény megvalósulása. Álláspontja szerint a küldemény téves címzett részére történő kézbesítése önmagában nem eredményez személyiségi jogsértést. A Ptk. 2:42. § (1) és (2) rendelkezései ugyanis a természetes személy személyisége ellen irányuló, személyiségi jogot sértő közvetlen támadás ellen nyújtanak jogvédelmet. Jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy Felpereslné a felperes egyetemleges adóstársa volt, erre tekintettel mind a végrehajtás tényével, mind pedig a végrehajtó cselekményével, mint eljárási résztvevő tudomással kellett, hogy bírjon. Ezért olyan személy részére került a két árverési hirdetmény az I. r. alperes által kiszolgáltatásra, aki azon iratokat eljárási pozíciójából fogva maga is megismerhette, ekként a téves kézbesítés folytán a felperes jóhírneve nem sérülhetett.

[19] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy a Postatörvény 44. § (4) bekezdése akként rendelkezik ugyan, hogy a postai szolgáltatóval szemben a személyiségi jogok megsértésének felróhatóságtól független szankciói nem érvényesíthetők, ugyanakkor az Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i (EU) 2016/679 Rendelete (GDPR) preambuluma (108) bekezdésében írt hatékony bírói jogorvoslat és teljes érvényesülés elve megköveteli e korlátozások szűken vett értelmezését. A Postatörvény 44. § (8) bekezdése a nem jogosult átvevő részére történő téves kézbesítésre önálló rendelkezést tartalmaz, amely a küldemény elvesztésére vonatkozó szabályok közül csak a kár megtérítésére irányadókat rendeli alkalmazni, a személyiségi jogi igények érvényesítésének kizártságára nem utal vissza. Ezért a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése szerinti igény érvényesítése az I. r. alperessel

szemben nem kizárt, viszont a Postatörvény 44. § (4) bekezdése szerinti elévülési határidőhöz kötött, melyet a felperes elmulasztott.

[20] Megjegyezte még, hogy a felperes által hivatkozott utánküldési megbízásnak nem volt jelentősége a perben, mert az korábbi időszakra vonatkozott, és egyik küldemény sem utánküldés szolgáltatás keretében került a címhelyre irányításra.

[21] A II. r. alperessel szembeni keresetet vonatkozásában nem osztotta a II. r. alperes elévülésre vonatkozó érvelését, rámutatva arra, hogy a felperes nem 2008-ban végrehajtott végrehajtási cselekményre vagy a végrehajtás elrendelésére alapította az igényét, hanem azt sérelmezte, a II. r. alperes elmulasztotta észlelni a nem szabályos kézbesítést. A postai küldemények feladásától számítva nem telt el az elévülési idő.

[22] Ezért érdemben vizsgálta a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet, és ennek során annak tulajdonított jelentőséget, hogy az I. r. alperes a tértivevényeket azzal küldte vissza a II. r. alperesnek, hogy meghatalmazott részére történt a kézbesítés. Ekként a II. r. alperesnek nem kellett vizsgálnia, hogy Felpereslné lehetett-e helyettes átvevő. Leszögezte, a végrehajtást foganatosító végrehajtónak nem feladata a tértivevény adatainak felülbírálata, és nem kell vizsgálnia, hogy az átvevő meghatalmazással rendelkezik-e.

[23] Kitért arra is, hogy a felperes igénye a II. r. alperessel szemben lényegében a végrehajtás szabályszerűtlenségének megállapítására irányul, melyre önálló jogorvoslati fórum áll rendelkezésre. A felperes ki is használta jogorvoslati lehetőségeit, végrehajtási kifogásokkal élt, melyek nem vezettek eredményre. Osztotta a II. r. alperes azon álláspontját, hogy a személyiségi jogi per nem szolgálhat alapul más polgári nemperes eljárás szabályszerűségének felülvizsgálatára (BDT2012.2679).

[24] Kifejtette, hogy a II. r. alperes nem valósított meg személyiségi jogsértést azzal sem, ha a végrehajtási iratokon a végrehajtási ügyszámot felcserélte, tekintettel arra, hogy önmagában ebből nem következik jóhírneve vagy személyes adatok védelméhez fűződő jogának sérelme.

[25] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a Pp. 383. § (3) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helytadást kérte. Harmadlagosan a II. r. alperes javára megítélt perköltség 100.000 forintra történő mérséklését kérte.

[26] Megismételte, hogy Felpereslné sem hozzátartozóként, sem meghatalmazottként nem volt jogosult átvenni az iratokat. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényekből azt a megalapozatlan következtetést vonta le, hogy az I. r. alperes tévedésből hibásan jelölhette meg az átvétel jogcímét, miközben az átvétel ténylegesen helyettes átvevőnek történt, és ezért a kézbesítés szabályos volt.

[27] Úgy vélte, az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a szabálytalan kézbesítés tényét önmagában nem tekintette személyiségi jogát sértő magatartásnak. Előadta, hogy a személyes adatokhoz való jogosulatlan hozzáférés – különösen, ha az végrehajtási eljárással és ingatlanárveréssel kapcsolatos iratok kézbesítése kapcsán történik – önmagában is emberi méltóságot és magánszférát közvetlenül érintő hátrány. Úgy vélte, az a tény, hogy Felperes1né adósi pozíciójából fakadóan tudomással bírt a végrehajtásról, nem mentesíti sem a postai szolgáltatót, sem a végrehajtót a jogszerű eljárás kötelezettsége alól. Az, hogy egy harmadik személy – még ha az eljárás valamely résztvevője is – egyébként is hozzáférhetett az iratokhoz, nem változtat azon a tényen, hogy az eredeti címzett személyes adatai jogosulatlanul kerültek kiadásra, és a GDPR értelmében az ilyen jogosulatlan közlés nem maradhat jogorvoslat nélkül.

[28] Arra is hivatkozott, hogy a kézbesítési hiánya megakadályozta az érdemi jogorvoslat gyakorlását: a végrehajtási záradékok és egyéb végrehajtói iratok számára történő kézbesítésének elmaradása miatt nem tudta határidőben és jogszerűen gyakorolni a végrehajtással kapcsolatos jogorvoslati jogait (pl. kézbesítési kifogás, fellebbezés), ezért a végrehajtási eljárás, az ingatlan árverése és a tulajdoni hányad vonatkozásában felmerült rendelkezések jogbizonytalansághoz, vagyoni és nemvagyoni sérelemhez vezettek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna állapítania a végrehajtás jogalap nélküli voltát, mert a Veszprémi Járásbíróság hibát követett el a végrehajtási záradék kiállításakor és kézbesítésekor, ezért az azt követő végrehajtói cselekmények törvényességi alapja is vitathatóvá vált. Álláspontja szerint ezért a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésére támaszkodó jogorvoslati igény ebben a helyzetben különösen indokolt.

[29] Azt is sérelmezte, hogy a Veszprémi Járásbíróság hónapokig hatáskör hiányában tárgyalta a pert, amellyel megsértette tisztességes eljáráshoz való jogát.

[30] Harmadlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a II. r. alperes jogi képviselője által felszámított 635.000 forint ügyvédi munkadíj nem áll arányban sem az I. r. alperesi jogi képviselői munkadíjjal, sem a II. r. alperes jogi képviselője által kifejtett munkával, ezért azt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelni indokolt. A II. r. alperesi jogi képviselő ugyanis csak egy ellenkérelmet terjesztett elő és a perfelvételi tárgyaláson nem jelent meg.

[31] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

[32] Az I. r. alperes osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperes követelése vele szemben elévült. Abban is egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a kézbesítés szabálytalansága esetén a felróhatóságtól független szankció alkalmazásának további feltétele a felperes által állított személyiségi jogsértés megvalósulása. Megismételte, hogy a küldemény téves címzett részére történő való kézbesítése önmagában nem okoz személyiségi jogsértést. Előadta, hogy Felperes1né a felperes egyetemleges adóstårsaként mind a végrehajtásról, mind a végrehajtó cselekményeiről tudomással bír, ezért olyan személy részére került a küldemény kézbesítésre, aki az iratokat maga is megismerhette.

[33] A II. r. alperes kifejtette, hogy felperes igénye vele szemben a végrehajtási eljárás szabályszerűtlenségének utólagos megállapítására irányul, melyre önálló jogorvoslati fórum állt rendelkezésére. Kiemelte az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, mely szerint a személyiségi jogi per nem szolgálhat alapul más polgári nemperes eljárás szabályszerűtlenségének felülbírálatára.

[34] A perköltségre vonatkozó fellebbezési érveléssel szemben előadta, hogy perköltségigényét az ügyvédi megbízási szerződésben szereplő megbízási díjjal egyezően számította fel, az összeg arányban áll az ügyvédi szolgáltatási piacon kialakult, és inflációs gazdasági környezetben turbulensen emelkedő ügyvédi megbízási díjak összegével, így annak mérséklése – figyelemmel a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletére is – indokolatlan.

[35] A fellebbezés nem alapos

[36] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. A felperes fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján arra vonatkozóan vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte és megfelelően alkalmazta-e a Ptk. felperes által felhívott rendelkezéseit, valamint a Postatörvény és a Korm.rendelet szabályait.

[37] Az ítéltábla elsődlegesen arra mutat rá, hogy a per tárgyát kizárólag a 171. és 183. számú ingatlanárverési jegyzőkönyvek kézbesítése képezte, ezért a felperesnek a végrehajtás elrendelésével, annak szabályosságával, valamint a végrehajtási eljárás során keletkezett egyéb iratok kézbesítésével kapcsolatos kifogásai a perben nem voltak vizsgálhatók. Nem képezte továbbá tárgyat az eljárásnak a Veszprémi Járásbíróság eljárásának tisztességessége sem.

[38] A felperes a fellebbezésében alaptalanul állította, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, miszerint az I. r. alperes szabályszerűen kézbesítette Felpereslné részére a két árverési hirdetményt. Ilyen megállapítást ítéletében az elsőfokú bíróság nem tett. Az ítélet indokolásának [19] bekezdésében az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a két postai küldemény a postai szabályok szerint nem jogosult átvevő részére került kiszolgáltatásra, tehát a kézbesítés nem szabályszerű. Az elsőfokú bíróság a II. r. alperes vonatkozásában tulajdonított annak jelentőséget, hogy az I. r. alperes tévesen tüntette fel a visszaküldött tértivevényen a meghatalmazott részére történő kézbesítést. De ezt a II. r. alperes tudattartalma vonatkozásában, nem a kézbesítés szabályszerűsége kapcsán értékelte.

[39] Az I. r. alperessel szemben indított keresetet az elsőfokú bíróság két okból utasította el: egyrészt megállapította, hogy az érdemben alaptalan, másrészt megállapította, hogy a felperes az igényét elévülési időn túl érvényesítette.

[40] A felperes fellebbezésében az I. r. alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság elévülés körében tett megállapításait nem vitatta. A Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati korlátot nemcsak az képezi, hogy a fellebbező milyen tartalmú másodfokú

döntést kér, hanem az is, azt milyen indokkal teszi, ezért az ítéltábla felülbírálati jogköre nem terjedt ki az elsőfokú bíróság elévülést megállapító rendelkezésére.

[41] Bár az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes I. r. alperessel szembeni követelése elévült, érdemben is vizsgálta az I. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet, és azt megalapozatlannak ítélte arra hivatkozva, hogy a szabálytalan kézbesítéssel kiszolgáltatott küldemények átvevője olyan személy volt (a felperes adóstársa), aki végrehajtásbeli pozíciójánál fogva az összes vele közölt adat birtokában van, ezért – egyéb állítás hiányában –önmagában a szabálytalan kézbesítéssel az I. r. alperes személyiségi jogai nem sérültek.

[42] Az I. r. alperes nem sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a követelés elévülésének megállapítása mellett érdemben is elbírált a vele szemben előterjesztett keresetet. Ezért – bár a követelés a felperes által nem sérelmezett elévülés okán mindenképpen alaptalan – az ítéltábla a felperes fellebbezése folytán vizsgálta, hogy az I. r. alperes a szabálytalan kézbesítésekkel megsértette-e a felperes keresetben nevesített személyiségi jogait.

[43] Az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a végrehajtási iratok adóstárs részére történő kézbesítése önmagában nem valósítja meg sem a jóhírnév, sem a személyes adatok védelméhez fűződő jogok sérelmét.

[44] A felperes nem bizonyította (sőt nem is állította), hogy az I. r. alperes a kézbesítéssel rá vonatkozó és őt sértő, valótlan tényt állított vagy híresztelt, vagy valós tényt hamis színben tüntetett fel (Ptk.2:45. § (2) bek.), ezért alaptalanul hivatkozott jóhírneve megsértésére.

[45] A személyes adatok védelméhez való jogot illetően az ítéltábla kiemeli, hogy az I. r. alperesnél a téves címzett részére történő kézbesítés kapcsán felmerülhet az adatkezelési szabályok megsértése (melynek megállapítása nem volt tárgya a pernek), de az nem eredményezi automatikusan a személyiségi jog, ezen belül a személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértését, mivel a jogosulatlan adatkezelés jogkövetkezményei más jellegűek, mint a személyiségi jogsértés jogkövetkezményei (Kúria Pfv.IV.20.927/2020/7.). Az adatvédelemmel összefüggő jogok esetleges megsértése nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem olyan mértékű tiltott beavatkozást jelent az érintett magánszférájába is, amely a Ptk. 2:43. § e) pontjában írt személyiségi jogi sérelmet eredményez. (Kúria Pfv. 21.251/2021/8., PJD.2023.5.)

[46] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes semmilyen, a kézbesítés szabályszerűtlenségén túlmutató és hátrányt okozó jogsérelmet nem állított, és nem is bizonyított. Azon állítása, hogy a szabálytalan kézbesítés megfosztotta jogorvoslati jogának gyakorlásától, egyrészt nem a személyiségi jogsérelem körében értékelhető, másrészt nem is felel meg a valóságnak, a felperes ugyanis mindkét árverési jegyzőkönyv vonatkozásában gyakorolta jogorvoslati jogát végrehajtási kifogás formájában. Itt visszaül az ítéltábla arra, hogy a végrehajtási eljárással kapcsolatos további a végrehajtási záradékok kézbesítésével, a végrehajtó egyéb intézkedéseivel kapcsolatos felperesi kifogások jelen eljárásban nem vizsgálhatók.

[47] A II. r. alperes vonatkozásában a felperes a fellebbezésben azt sérelmezte, hogy bár a II. r. alperessel közölte, Felpereslné az ügyben nem lehet meghatalmazott, ennek ellenére a II. r. alperes tényként elfogadta Felpereslné tértivevényeken feltüntetett meghatalmazotti státuszát. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a végrehajtó nem jogosult felülbírálni az I. r. alperes által a kézbesítési igazoláson feltüntetetteket. A II. r. alperes nem Felpereslné, hanem a felperes részére rendelte el a küldemények kézbesítését, és a szabálytalan kézbesítés megtörténtét követően – ha azzal a személyiségi jogsérelem be is állt volna – már nem is tudta volna a jogsérelmet orvosolni, mert a kézbesítés szabálytalanságának észlelése esetén csak a kézbesítés megismétlésére lett volna lehetősége. Ezért a II. r. alperes nem követett el olyan magatartást, mellyel megsértette a felperes személyiségi jogait.

[48] A felperes alaptalanul sérelmezte a II. r. alperes részére megállapított elsőfokú perköltség összegét is. A II. r. alperes csatolta jogi képviselőjével kötött megbízási szerződését, és az általa felszámított ügyvédi munkadíj e szerződés rendelkezésén alapul. A 17/2024 (XII.9.) IM. r. 4. § (1) és (2) bekezdései alapján az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj mérséklésére csak akkor van lehetőség, ha a felszámított munkadíj szükségtelenül vagy aránytalan mértékben felszámított, a munkadíjban érvényesített általános költségekre, valamint az elvégzett munka mennyiségére és egyedi jellemzőire figyelemmel nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ez esetben sem lehet azonban a munkadíj összegét 50%-nál nagyobb mértékben mérsékelni, kivéve, ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel.

[49] A vizsgálat objektív szempontja, hogy az ügyvéd tényleges perbeli tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e. A II. r. alperest képviselő ügyvéd a feladatát maradéktalanul ellátta: a bíróság felhívásaira reagált, releváns, megfelelően kidolgozott érdemi ellenkérelmet terjesztett elő.

[50] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján kérte megállapítani a költség tényleges megjelölése nélkül másodfokú perköltségét. Az ítéltábla rámutat arra, hogy a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet a fellebbezés előterjesztésekor már nem volt hatályos. A fellebbezési eljárásban irányadó 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet alapján van lehetősége a bíróságnak a másodfokú eljárásra ügyvédi munkadíj megállapítására abban az esetben, ha annak összegét a fél a Pp. 81. §-a alapján legalább annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással felszámítja. Az I. r. alperes ennek a kötelezettségének nem tett eleget sem összegében, sem pontos jogszabályhely megjelölésével nem számította fel másodfokú perköltségét, ezért a felperest az ítéltábla nem kötelezte az I. r. alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére.

[52] A II. r. alperes a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontjára utalással a csatolt ügyvédi megbízási szerződés szerint a Pp. 81. §-a alapján számította fel 150.000 forintban másodfokú perköltségét. Ennek összegét a felperes a fellebbezési

ellenkérelem kézhezvételét követően nem vitatta, ezért az ítéltábla a felperest ezen összeg megfizetésére kötelezte.

[53] A felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési illeték a Pp. 95. §-a alapján az állam terhén marad. Az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján döntött – a díj összegének meghatározása nélkül – a pártfogó ügyvédi díj viseléséről.

[54] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése szerint fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2025. november 25.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Bartus Erika s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró